

Nakladatelství
IGOR INDRUCH

Máme o kolečko víc
WWW.INDRUCH.CZ

BODLINY

N 04

Editorial

Milí fanoušci a čtenáři našich knih.

Máme pro vás dvě zprávy. Jedna je dobrá, tou začneme. V tomto čísle vám chceme představit naši novou publikaci, kterou je Vlk od Jindřicha Piši. Tato kniha měla vyjít v nakladatelství jako první a nakonec to bude krásný desátý projekt. Tvorbu knihy provázelo mnoho úprav textu i ilustrací, o které se postarala Lenka Novotná. Skvěle se při její přípravě uplatňovaly Murphyho zákony (například se nám zranila korektorka zrovna, když měla dělat poslední předtiskovou korekturu), ale 25. listopadu, tedy dva roky po zahájení prací, přichází na svět.

Ta špatná zpráva vás nepřekvapí. Všichni víme, co se děje a jaké to má dopady. Nás konkrétně se týká obrovské zdražení tiskových služeb. To postihlo

samozřejmě všechny nakladatele, nicméně ti velcí, co dělají několikatisícové náklady, to mají jakž takž kde rozpuštit, zatímco nám se cena jednoho výtisku zvedá o 100 a více procent.

Nehodláme se tím nechat zaštvít, ale bude to podstatně náročnější. A každý výtisk prodaný přes náš eshop se počítá, protože půjde-li například Vlk do distribuce, budeme jeho cenu dotovat, aby byla pro čtenáře alespoň trochu přijatelná.

V tomto čísle Bodlin vám kromě zmíněné nové knihy představíme také jejího autora, a to také jako básníka, i ilustrátorku knihy Lenku Novotnou. Najdete zde ještě rozhovor s Kristýnou Stojíspěští a pár aktualit.

Igor Indručh

Kristýna Stojíspěští

Rozhovor s autorkou knihy *Jak se cítíte?*

Jak mnozí víte, vydali jsme letos také knihu originálních komiksů „Jak se cítíte?“ autorky, která si říká Kristýna Stojíspěští.

Kristýna o sobě říká: Jsem žena v nejlepších letech, máma, partnerka a nevychovatelka psů. Pracuji už 15 let v sociální sféře a pomáhám lidem s fyzickým znevýhodněním. Ráda poslouchám hudbu, hladím psy, cpu se zmrzlinou, pozoruji spokojené děti, čtu komiksy, chodím do lesa, směji se, kreslím, bavím lidi a nechávám se drbat na zádech.

Kdy a jak jsi začala kreslit komiksy? S kreslením vtipů jsem začala někdy v páté třídě na základní škole. Už tenkrát mi dělalo radost hrát si se slovy a bavit tím spolužáky, moje vtipy na papírkách během hodiny tajně kolovaly třídou a vždy jsem měla pocit zástiučinění, když se z různých lavic ozývaly do ticha výbuchy smíchu. Ve sbírce *Jak se cítíte?* najdete průřez mojí tvorbou za posledních 10 let. Všechny vybraných 80 vtipů jsem ale musela překreslit, což mi zabralo přibližně dva měsíce.

Proč právě Stojíspěští? Před osmi lety zažila moje máma těžké napadení svým tehdejším přítelem. Málem při něm přišla o život. Útok se hodně propíral

i v bulvárních médiích a z důvodu hacknutí Facebooku jsem sobě i mámě musela přejmenovat profily. V tehdejší obranářském rozpoložení jsem zvolila Stojíspěští.

Kreslí i tvé děti? Syn začal s kreslením až nedávno, v bezmála deseti letech, dceru baví výtvarné činnosti odjakživa. Dětská tvorba je všeobecně dokonalá a moc mě baví.

Je toto tvá první kniha? Jak tě napadlo ji vydat? Toto je má druhá knížka, první jsem vydala před 6 lety, obsahově však byla mnohem úspornější. Tentokrát jsem zjistila, že už mi množstvím vtipů opravdu přetéká šuplík a že by bylo fajn s tím něco udělat.

Jak ses dostala k práci v sociální sféře? Nacházíš i tam inspiraci k tvorbě komiksů? V sociální sféře pracuji od svých 22 let, byť jsem tento obor nevyštudovala a nikdy předtím mě nenapadlo, že bych v něm našla uplatnění. Po dokončení školy jsem ale začala vypomáhat jako osobní asistentka u paní s kombinovaným postižením a otevřely se mi úplně nové obzory. Odpověděla jsem tenkrát na inzerát Fondu ohrožených

dětí a přijali mě do Klokánku jako denní tetu. Od té doby jsem v sociální sféře doma. Toto prostředí je velmi inspirativní, jak pro život samotný, tak pro jakoukoli tvorbu.

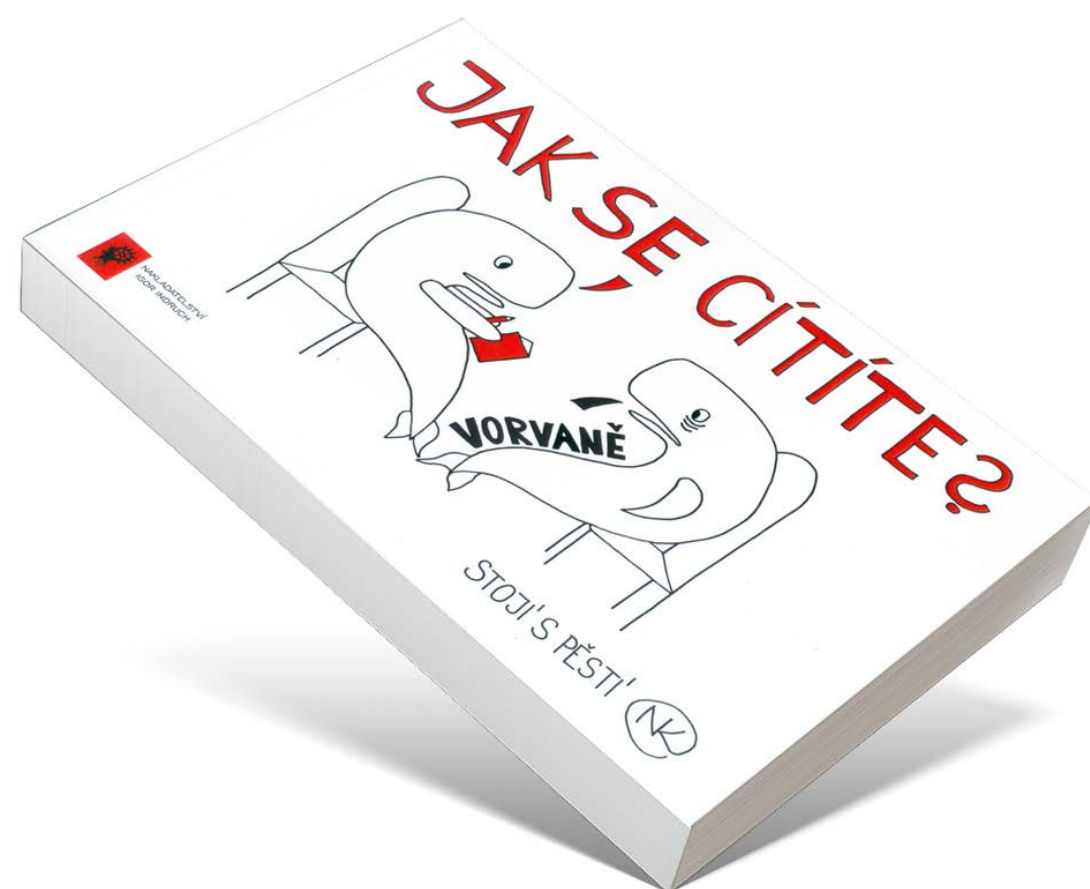
A nejčastěji čerpáš inspiraci kde? Velkou inspirací jsou mi například partnerské rozepře, tolik charakteristické pro většinu vztahů. Také rodičovské radosti a strasti, které v životě prožíváme nejdříve z pozice dětí a časem jako mámy a tátové. Čas od času je potřeba zabrousit i do společenských či politických vod a reflektovat problematiku aktuálního dění, která ve mně, někdy pozitivně, jindy negativně, určitým způsobem rezonuje.

Doprovodila jsi obrázky také knihu Na autismus jedinec autibiotika Elišky Antošové. Baví tě více tvořit pro někoho nebo jen tak pro sebe? Jak dlouho komiks k této knize trval? To je různé, někdy člověku vyhovuje, když má volné pole působnosti, jindy naopak ocení tematickou inspiraci a dělá mu radost s někým spolupracovat a vzájemně se doplňovat. Vtipy k Eliščině knize vznikaly přibližně dva dny, téma mi bylo hodně blízké a bavilo mě, takže to šlo rychle.

Jak tě napadl název knihy a titulní komiks? To je vcelku prosté. „Vorvaní“ vtip jsem před lety vypustila na sociální síť bez podpisu, říkala jsem si, že je to taková kravinka, která nikoho nezaujme. Paradoxně měl obrovské množství sdílení a já si rvala vlasy (proto teď žádné nemám:), že jsem se vlastně dobrovolně vzdala autorství. Chtěla jsem to tedy

zpětně napravit a veřejně se k němu přihlásit.

Chtěla bys něco vzkázat prostřednictvím rozhovoru čtenářům tvého komiksu „Jak se cítíte?“ Čtenářům bych chtěla poděkovat za podporu a přízeň, zároveň jim přeji, aby se při čtení knížky pobavili, zasmáli a v mnohých vtipech našli sebe sama.

Jindřich Piša

Jindra pochází z Olomouce, ale nyní žije v Brně. Jeho největší vášní je hudba. Je vynikající, především jazzový, klavírista, skladatel, zpěvák a bavič. Také píše básně, což je patrné i z knihy Vlk, která je sice prózou, ale psaná velmi poetickým jazykem. Na chléb svůj vezdejší si Jindra vydělává v gastronomii.

L.O.

Jindřich Piša

NE(ROZ)DĚLNÍ

nakreslím louku plnou beránek
aby ti dopomohla ke spánku
možná je občas špatně spočítáš
ale jsem vlk... vždyť ty mě přeci znáš
a znovu rád ti novou louku načrtnu
a budu lovit ovce ve tvém snu

nauč mě láska víru a já se smírím s bohy
a v tomto křehkém míru
přeštanu
plivat do oblohy

jaro tvé stále cítím na svých rtech
a vůni kůže tvé, jež bere dech
to aby znova mohl jsem se nadechnout
a klidným spánkem k svitu jitra s vámi ve snu plout.

Jindřich Piša

Rozhovor s autorem knihy *Vlk*

Ták. Jmenuji se Jindřich Piša a je mi 36 let. Mám rád klobouky a velikost nohy mám 43. Můj život se už od šesti let točí především okolo klavíru. Nejčastěji hraji takzvaný „gaстро jazz“, ale snažím se i skládat, a to především chansons. Od 18 let jsem jako klavírista působil v olomouckých divadlech „Na Cucky“ a „Tramtárie“. Od toho jsem se dostal k účinkování v improvizacním uskupení Los Pejoros, se kterým jsme dvakrát získali ocenění na festivalu Wolkrův Proštějov. Nějaký čas jsem se staral o klavírní doprovod v moderním cirkusu LeVitare. Spoluzaložil jsem soubor Panoptikum UP AIR při Univerzitě Palackého, pro který jsem napsal několik minutových rozhlasových her a také v nich účinkoval. Nyní žiji v Brně, kde pokračuji v osvětové činnosti výukou mentální a sociální hygieny jako číšník. Práce mi sice zabírá mnoho času, přesto se rád vracím k malé scéně, ať už se jedná o kavárenské hraní či večery autorské poezie. Opět s lidmi z Univerzity Palackého chystáme zhudebnění divadelní inscenace „Demian“ podle stejnojmenné knihy Hermana Hesseho.

Jak ses dostal jako klavírista k divadlu? Náhodou. Ze základní školy jsem nešel na konzervatoř, ale na gymnázium. Tam jsem se prostřednictvím autentických

sociálních póz seznámil s několika básníky a začal se sám věnovat psaní. Byl jsem tehdy takový zakřiknutý introvert. Nicméně po škole jsme se scházeli v olomoucké galerii U mloka. Tam jsem poznal mnoho důležitých lidí stejné krevní skupiny. Zkoušeli jako mladí ochotníci například Shakespearovy hry. Důležitá byla inscenace na motivy grafických básní Jiřího Koláře „Kolář-Koláž, neví, kam jdem“, se kterou jsme se dostali na přehlídku Jiráskův Hronov, a pro mě to byla první zásadní osobní hudební tvorba pro divadlo. V Olomouci pak vzniklo multikulturní centrum „Hořící dům“, kde se dala dohromady parta odvážlivců, z jejichž iniciativy vznikla jak Tramtárie, tak pozdější divadlo Na Cucky. Pak už mi to přirostlo k srdci. Je toho hodně, bylo to rychlé a inspirující, formativní. Poznal jsem spoustu lidí a přeštal se jich bát. Díky tomu jsem měl tu čest, zahrát si své pokusy o klasickou autorskou hudbu i v malém pořadu v Českém Rozhlase v Olomouci.

Na základě všech těch nových zkušeností se z tebe stal extrovert? To ne. Daň za svou přeučenosť platím každý den ve svém životě svou rozvztekanosť. Bojím

se lidí... Ale umím pracovat s rekvizitou... Jak jsem psal výše, jsem číšník a moje práce je dělat lidem radost. Za klavírem je to jiné. Hudba je osobní, sobecká. Přesto nejlepší jazyk, který lidstvo vymyslelo. Mám svou největší životní hudební inspiraci a tou je prostě láska.

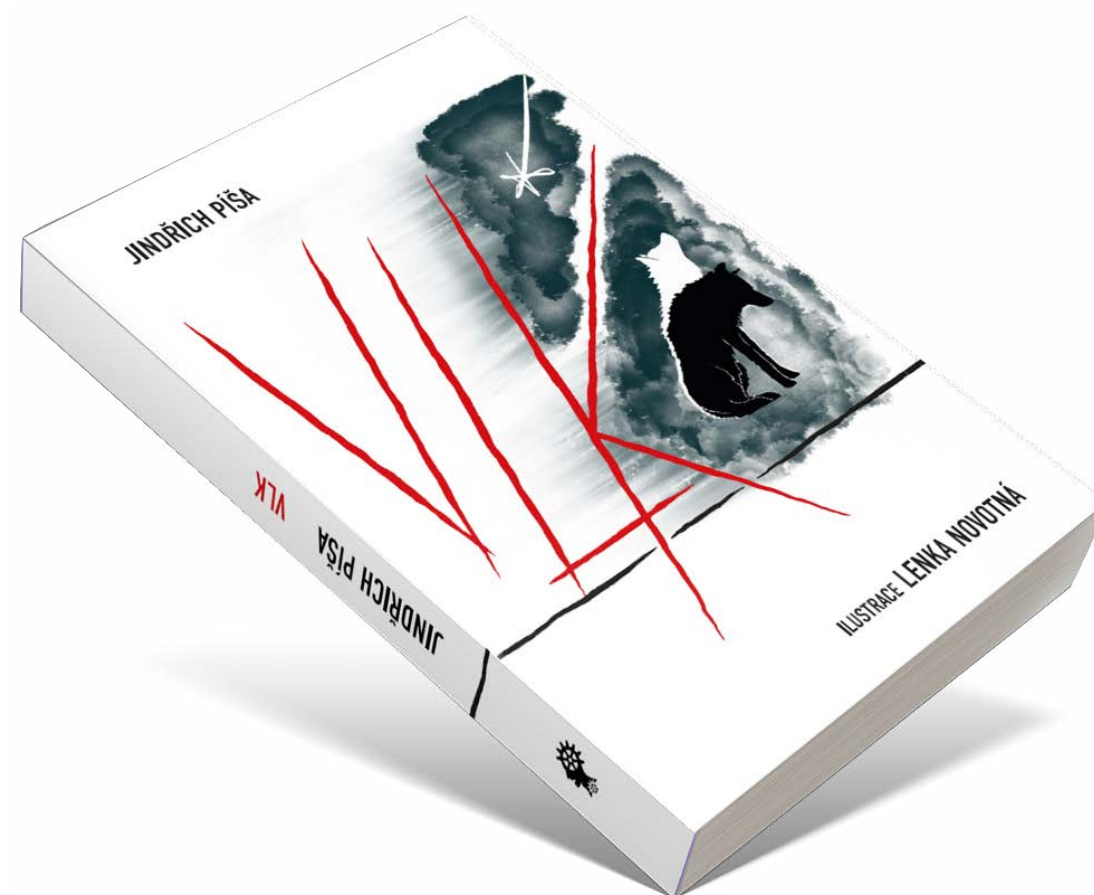
Baví tě práce v gastronomii? Jak ses k ní jako všestranný umělec dostal? Nevadí ti pracovat s lidmi, i když se jich bojíš? Divadlo je také práce s lidmi. Pracuje se sny a na jejich realizaci. Kdykoliv mě někdo pochválí jako pingla, říkám, nejsem číšník, jen to umím zahrát. Věřím v lásku a upřímnost a hospoda, nebo restaurace jsou velmi důležité základny pro sociální citění. V tomto jsem prvo republikový. Zároveň věřím tomu, co říká ústy Miloše Kopeckého skřítek ze Třech veteránů: „My to s těma lidma budeme zkoušet pořad.“ Ano baví mě práce číšníka, baví mě dělat lidem radost, i těm „zlým“, ať už to znamená cokoli... je to posláním. Strach je normální, jeden člověk nezmění svět, ale svou blízkou sociální bublinu může. Vrána k vráně sedá a číšničina je ideální povolání pro potkávání lidí. V tvorbě

mě to nikdy neomezilo, naopak. I když posledních pár let už je to spíš v malém měřítku. Čas... Buď je ho méně, anebo už s ním neumím tak pracovat, jako když jsem byl mladší.

Jak tě napadlo založit rozhlasovou skupinu? To nebyl můj nápad, ale nápad kamarádky Andrey Kupčákové, řekněme

takové oboustranné ovlivnění duší. Já psal původně do šuplíku, jí se to líbilo a první pokus byl na světě. Nakonec se to rozrostlo o spoustu zajímavých lidí a byl z toho krásný seriál.

A co spolupráce s univerzitou Palackého? Andrea Kupčáková tam studovala, jak snadné. My jen využili všeho zázemí, >>

» co se nabízelo. UP air je studentské internetové rádio. Chtěli jsme do toho vnést trochu kultury. Máme krásné věci i na YouTube jako „Panoptikum“. Také režisérka a dramaturgyně připravované divadelní hry Demian studuje na UPOL. Opět mám chuť dělat smysluplné věci, i když se jedná o neplacený projekt. Bude motivovat mladé lidi k divadlu, a to je dostatečná satisfakce. Kultura stojí a padá především na přesvědčení.

Bylo vždy tvým snem vydat alespoň jednu knihu? Ne. Vlk je spontánní reakcí na jedno velmi těžké životní období... Vznikla jako sebeobranný reflex. Psal jsem scénáře pro šermířskou skupinu, pohádky, minutové hry, básně. Nikdy jsem neměl ambice napsat knihu a teď mám najednou rozepsané další dvě. Vlk je osm let starý rukopis. Psal jsem ho tužkou ručně do pěti různých velkých sešitů.

Před vydáním knihy Vlk na něm neproběhly žádné úpravy? Stylistika, nic závratného. Jedinou významnou změnou jsou, v pro mě i velmi osobním příběhu, ilustrace, bez kterých si to už ani nedokážu představit. Ty vznikly rukou a srdcem Lenky Novotné.

Jsi klavírista, skladatel, zpěvák, bavič, básník, dramatik a spisovatel, co tě z těchto oborů baví nejvíce? Jsem sociální děvka, což znamená, že mě baví to, co je zrovna na talíři. Klavír je kotva, ale reaktivita je důležitý činitel, a ne všude je klavír.

Baví tě více psát básně nebo prózu, proč tě daný způsob baví více? Próza, scénáře. Poezie je jen doprovodný počín k notám a hudbě.

Jak ses doštal ke spolupráci s Igorovým nakladatelstvím? Pomodlil jsem se

a zjevil se mi Igor. Známe se hrozná léta, kdy jsem byl ještě tele, přes jeden literární server, kde na mě udělal dojem skrze své legie alterniků... a od té doby se setkáváme. Je pro mě neskutečná osobnost.

Co je tvou inspirací k tvorbě? Jde o to jaké. V hudbě je to láska ve všech formách. V textech je to sociální konflikt a můj idealismus. Rád tvrdím, že otevřenost a naivita je vrchol evoluce. Ale víme, jaký život je. Manželka se se mnou po pandemii rozvedla. Někdy je vše naruby a bohužel umělecky je to prostor pro realizaci. Možná forma sebezachování a záchrany. Před vlastním zlem.

Jak bys charakterizoval své dílo Vlk? Těžká otázka... Obvykle říkám, že je to alegorická bajka v poetické próze. Nezapírám, že je biografická. Ale má samosebou i fiktivní stránku. Až má bývalá manželka mi pomohla pocho- pit můj vlastní text. A teď je pro mě má vlastní kniha návod, jak se nezhroutit po bolestivé ztrátě. Možná je trošku absurdní vracet se k vlastnímu textu. Ale jsou takové knihy, jako Malý Princ, Stepní Vlk, Mošt Přes Navždy, ve kterých se člověk trochu najde a třeba pomohou. Kéž by to pro mě samotného nebylo tak intenzivní, raději bych psal fikci.

Chceš na konec něco vzkázat fanouškům a potenciálním čtenářům tvé knihy? Prostě. „Mějte se rádi.“

Na dalších stranách následují ukázky z knihy Vlk.

Jindřich Píša

NEVINNÍ JSOU NEVINNÍ

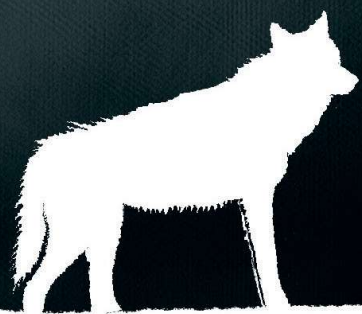
já potřebuju něhu!
a lesklý sklíčka z tvý sukně

jak...
by...
smet
...vyrostli jsme v tažný koně...
teď táhnem do el
cepelce
cepelce
hodně něhy...
prostě kdyby tady někdo byl...
...někdo kdo nosí jabka mrtvejím ptákům
někdo kdo by si na mě sáh
po sáhu
našel kapku lži

a temperama pomaloval klavír
...tisknul moje ruce

celou knihu

smetla by můj strach
na lžičce retrospektivy
jeden její polibek
na hřbetě papírový vlaštovky
minutu ticha
dvě...
tři...

NA ŽIVOT A NA SMRT

„Cítím tě, mládě!“ Hrozivé a nepřátelské zašišlání ze tmy se odráželo od skalních stěn. Pod lebeční klenbou jeskyně se rozsvítily dvě nenávislné oči zalité zlobou a vztekem. Hluboké *cis* na zornicích rozehrávalo malý vesmír, vězněný v hasnoucí jiskře jeho sítnice.

Postavou byl velký, i když jeho vychrtlé tělo, jakoby na chůdách, držela pohromadě jen ostrá vystouplá žebra. Byl pokousaný a zjizvený po celém těle, v zubech chuchvalce vlastní zkrvavené srsti. Na víčkách krápníky zkamenělých slz. Hrozivý Kardinál z Katedrály smutku. Staré, zlem živené vlčí monstrum.

„Dnes zemřeš, mládě! Zaplatíš za svou drzost nebýt mnou uloven, ale nakráčej si to přímo do mého domu! Ani na smrt počkat nedokážeš a to je věru nehoráznost!“ procedil skrz zuby Kardinál a s praskáním kloubů vstal ze svého kostěného trůnu. Thelonius se zatím stále zmateně rozhlížel okolo sebe a nechápal, kde se to vlastně ocitl. Nejistě se šoural do středu vlčí hrobky a chvíli mu trvalo, než ze sebe dokázal vysoukat: „Snad není důvod k takovému hrubostem, pane vlku, nechci s vámi bojovat. Jen potřebuji projít.“

Hubnul. Písek se mu zažíral do srsti. Opustilo ho vlčí vědomí. Dělal vše, co mu řekla. Už jen přikyvoval do rytmu ocasu. Vzhledem připomínal spíš pouštní lišku, ale v mozku se zabydlel pes. Ochočila si ho. Vždyť také neslyšel nic jiného, než „ty můj pejsku“ a „ty můj hafíčku“. Byl věrně prázdný a plný kostí napuštěných jejími panovačnými slinami. Když řekla „čekej!“, dokázal čekat jakkoliv dlouho.

Tak mu poručila i onoho dne, a on, jak jinak, poslechl. Čekal a čekal a po několika dnech bez kostí s jejím pachem dostal hlad. Lačnil po své paní. Zdalipak by ho někdy předtím napadlo, jak moc mu bude chybět? Chvilí bojoval sám se sebou, se svým vnitřním hlasem, se Strachem. Nakonec se rozhodl neuposlechnout příkaz a opustil lví doupě. Potřeboval najít svou paní. Svou královnu, svou Sollu. Odvykl svobodě. Volný kraj, který se před ním otevíral, ho děsil. Vykročil do neznáma, v jejích stopách. Pohyboval se jen po místech, kudy prošla Ona.

Jindřich Piša

SIMPLY RED AGAIN AND FORNEVER

už dospěla si v ženu...

hůř pro mě
a pro mé deště skepse

štěle tě proklínám
štěle tě hladím
skrže vrásky na hlavě
označené seriovým číslem
štěle tě žiji...

byla si první a poslední v závorce
první a poslední v řadě mezi stěnami
mezi fantasií a realitou
stěnami tváři zvedajících číslice

nahá
důvěřivá
nerozhodná pro nuž
pro bodnutí
pro SEBE
mou VRAŽDU

dělitelná třemi a sedmi
dělitelná mnou dělitelná tmou, kouřem z cigarety
v potu nočního města

množitelná vírou v náhodu

moje množina naděje
moje placebo

a přitom
než se naděje...

utopí kotata v mateřským potu
nahoru, dolů...

naděje musí být
je to dobrá kulisa pro nicotu

a pak tiskne svý rány
vylízanej sebezpyt...

namočíme raději do mlíčka
a lížem
a lížem

at' z toho snu něco mám beztak hubnu...

na duši

teď...
máš pevnou ruku

ale drží tu tvoji
asi tě učí psát...
jeden příliš dlouhej román
navíc
*

svoboda žebrající na rohu
došla pěták

"to je nejmíň ty píčo"

ale řekla to sobě.

L.N.

Lenka Novotná

Rozhovor s ilustrátorkou knihy *Vlk*

Kdy ses začala ilustrování věnovat? Ilustrovala jsi už někdy nějakou knihu, nebo je Vlk první? Kreslím odjakživa a ilustrování beru jako součást celého balíku umění, kterému se věnuji. Před pár lety jsem přirozeně dospěla do bodu, kdy jsem to výtvarno chtěla nějak využít, jít s ním „ven“. Baví mě tvorbou reagovat na dění kolem, nechat se volně inspirovat. Ilustrace je v tomhle tak trochu na půl cesty – člověk má daný určitý rámec a je na něm, jak si s ním poradí. Vlk byl první prací takového rozsahu.

Jak začal tvůj příběh ilustrování Vlka? Oslovil tě Jindřich, který knihu napsal? Jako první mě oslovil nakladatel, se kterým nás pojí přátelství. Komunikace s autorem knihy přišla na řadu později, ale i tam mohu říct, že vyústila v přátelský vztah. Ona ta cesta k ilustrování Vlka byla zpočátku poněkud komplikovaná. Text knihy jsem znala o něco dříve, než jsem na ní začala reálně pracovat – na poprvé jsem totiž práci kvůli osobní situaci odmítla, ač jsem tu knihu od první chvíle milovala a bylo mi to líto. Pak jsem si jen zpovzdálí přála, aby to celé dopadlo dobře. S jiným ilustrátorem vznikl ale nějaký problém, a tak se mi nabídka po pár měsících vrátila na

stůl. A tohle už se neodmítá. Byla jsem v tu chvíli moc ráda, že si mě ta knížka znovu našla.

Vím a je vidět, že do svých kreseb vkládáš srdce. Jak dlouho ti jedna ilustrace trvá? Záleželo na čase, stráveném komunikací kolem jednotlivých výjevů, práci s referencemi a výběrání nejvhodnější varianty. Kresby ve Vlku jako takové složité nejsou, ty nejjednodušší by se vešly do hodinky každá. Máme tam ale obrázky, kde mohu říct, že od prvotního nápadu po finální rozhodnutí to byly měsíce. Mám určitou úchytku na vytváření několika variant téhož, a to s sebou logicky nese následné rozhodování. Ta kniha má přibližně 140 ilustrovaných stran...

Měli jsme různá témata, která se neustále vracela a o kterých jsme s autorem hodně diskutovali, abychom byli s výsledkem oba spokojeni.

Konzultuješ každou ilustraci s autorem? Konzultace byly intenzivní už v průběhu. Celý proces byl pro mne i učením, kdy tu kterou ilustraci či pouhý nápad „pushtit“ z ruky, kdy do ní nechat nahlednout druhého a kdy jsem schopna přijímat komentáře či kritiku.

Vlka jsi ilustrovala, kreslila jsi i obálku knihy? Děkala jsem i obálku, ano. Ono by to asi u takhle graficky bohaté knihy a po tak dlouhé době s ní strávené ani jinak nešlo. Byla jsem s ilustracemi tak srostlá, že bych pravděpodobně jen těžko byla spokojená s návrhem obálky z ruky někoho jiného. To ale neznamená, že si od grafika, který se zabývá sazbou a konečnou úpravou knihy, nenechám ráda poradit teď, když už je práce z mé strany hotová. Obálka je samozřejmě referencí na výjevy ze samotné knihy. Autor vyjádřil přání, že by na ní rád viděl stěžejní motivy textu. To se shodovalo s mojí představou a zároveň jsem chtěla nastínit různé polohy hlavního hrdiny, určitý vnitřní konflikt, kterým si v příběhu prochází a který je důležitý i pro mě. Významným prvkem obálky je také linka, vodorovně protínající stranu – ta se táhne celou knihou a bylo tedy logické ji zmínit i na titulce.

Jak ilustrování knihy probíhá? Předpokládám, že nejdřív si celý příběh přečteš a poté se věnuješ ilustracím? Přesně tak. Přečtu, a ne jednou. V knize je dost pasáží, které mě nějakým způsobem oslovily ihned a mám k nim osobní vztah – tam jsem si dělala poznámky

už z kraje, věděla jsem přesně, co a jak chci obrázkem říct. Ostatní přicházely v průběhu a při dalších čteních. Musela jsem se zamyslet i nad rozdělením celé knihy na jednotlivé stránky, předběžně si pro sebe rozdělit text tak, aby přesně seděl na vtip s pokračující linkou, který jsem si vymyslela. Linka je v knize symbolem cesty a její směřování a dynamika se mění v závislosti na ději. Příliš jsem si to tímhle nápadem neulehčila, práce byla díky tomu trochu specifická – nejsou to bodové nebo stránkové ilustrace, se kterými se dá hýbat podle potřeby. Každý obrázek si hraje s přesnou částí textu a pokud to není zachováno, pozbývá tahle hra smyslu. Když mi teď zazvoní v uších, přemýšlím, zda mě právě sazeč za tenhle fajn nápad proklíná.

Kreslíš od mala? Studovala jsi grafiku nebo jsi chodila do nějakých kurzů? Kreslím od mala. Studovala jsem lelasco, ale v umění žádné systematické vzdělání nemám. V rámci vyššího vzdělání jsem se nejbliž umění došla při studiu interiérového designu – a to je pořád sakra daleko od kresby či grafiky. Můj vztah ke kreslení je láskyplný a komplikovaný. Nejednou jsem měla období, kdy jsem se tomu několik

měsíců či dokonce let nevěnovala vůbec. Není pro mě bytostně nutné mít každý den tužku v ruce, ale potřebuju něco kreativně vytvářet. Kreslení u mě trochu soutěží s jinými uměleckými disciplínami. Kurzy jsem absolvovala, v určitém období byly hodně přínosné – ať už obecně kresba, nebo pak přímo kurzy ilustrace. Možná bych vypíchlala několik online kurzů MATS ještě z doby, kdy jsem se více věnovala dětské tvorbě. To byly poměrně náročné programy, které ale člověka opravdu posouvaly dopředu a ilustrátorům knih pro děti bych je určitě doporučila.

Chtěla by ses do budoucna živit ilustracemi? Věnovat se ilustracím knih nebo kreslit a prodávat obrazy? Takhle o tom momentálně nepřemýšlím. V tvorbě mám ten „cíl“ trošku jinde. Kdysi jsem pár obrazů prodala, ale záměrně jsem si umění nechala jako něco, na čem nechci být finančně závislá. Svého času jsem zkoušela různá výběrová řízení, nekam se „doštat“. Pošupně jsem zjistila, že mi to nedělá radost a že tohle své tvorbě vlastně udělat nechci. Cílem jsou pro mě chvíle, kdy je umění čirá radost – ten pocit, že dělám přesně to, co dělat mám a v tu >>

Jindřich Piša

PROLOG

nemám moc vzpomínek
jen černý pšce na krmení
přeslazených slaviců
za plotem notový osnovy nahraná na hraně
...ten prokletý Podzim už trvá několik let
s příliš dlouhými chodbami
s vypínačem na obličejích pouličních odorníků na šelest šumu
za přesné teploty a přesně placené částce nadobro zle a špatně natřený příběh
zdegradovaný příliš dlouhými chodbami klamu se chlaštěm

» chvíli neexistuje nic jiného, je jako droga. Nevyhledávám aktivně tvorbu na zakázku. Pokud by ale přišel projekt, který by mě oslovil tolik jako kniha Vlk, nebráním se tomu. Ohledně samotné malby obrazů – to je něco, na co se upřímně těším do budoucna. Teď pracuji digitálně převážně proto, že s malými dětmi nechci mít doma roztahané oleje a plátna, ale k takové tvorbě bych se jednou moc ráda vrátila.

Kde bereš inspiraci pro svoje obrázky?
Všude kolem, asi jako spousta umělců. Některým tématům se věnuji delší dobu – potřebuji si je zpracovat ze všech stran. To jsem třeba takhle dělala sérii kreseb kolíček na prádelní šňůře poté, co jsem je pozorovala a začala si v hlavě dávat dohromady příběhy, které by se mezi nimi daly v rámci těch šňůr rozehrát. Takže opravdu všude, inspiruje mě kde co, spíš je někdy problém se té inspiraci vyhnout, když na to zrovna není čas a prostor. Ráda reaguji na dění kolem, na lidi. Někdo něco plácne a já si s tím začnu v mysli hrát, baví mě třeba i různé přeroky a překlepy, zajímavá slovní spojení a podobně. Hodně mě také inspirují tvary, barvy a struktury – mám v mobilu spouštu fotek různých fragmentů čehokoli, co mě zaujalo, a ráda z nich při tvorbě čerpám. Zalíbí se mi neobvyklé barevné schéma – třeba zajímavá kombinace barev domů a střech při pohledu z vyhlídky či barvy lesa z procházky v přírodě – a použiji ho v nějakém obraze. Kdysi jsem zase třeba v rámci dětské tvorby digitálně vkládala do obrázku části svých fotek, reálné kresby dřeva na stěny domků

a různé chlupaté látky na kožichy zvířátek. Podobné propojování a koláže mě hodně baví.

Věnuješ se určitému jednomu stylu kreslení? Mám určitá období, takové cešty. V poslední době to byla cesta k co největší jednoduchosti. Založením jsem extrémní detailista, stínovač a perfekcionista. Zaměřila jsem se tedy na jednoduchý lineart s cílem osvobodit se od nutkání hrabat se v každém obrázku do bezvědomí. Tematicky jsem se v posledním roce v rámci volné tvorby vracela trochu ke kořenům, kterými jsou akty. Maličko skok od dětských obrázků, ale přesně takový, jaký jsem v tu chvíli potřebovala. Momentálně už pár měsíců tvorbu veřejně nesdílím. Zraje mi pod rukama a v hlavě něco, na co se moc těším, ale ještě s tím nechci jít „ven“. Prozradím jen, že to bude opět určitá fúze, propojení dvou světů.

Chceš něco popřát začínajícím ilustrátorům nebo čtenářům vycházející knihy Vlk? K ilustrátorům mi mluvit nepřísluší – každý potřebujeme dojít někam trochu jinam a já taky nejsem zrovna typický ilustrátor. Snad jen, ať je tvorba naplňuje, ať už je to cokoli. Čtenářům Vlka bych moc ráda popřála, ať si v knize najdou přesně to „svoje“. Já sama tam vidím tolik situací, které jsou mi povědomé, schovaných za zvířecí alegorii. Ten text, při vši své poetičnosti, je místy brutálně upřímný. Tím dává možnost se se stejnou upřímností při čtení podívat i na vlastní zkušenost. Mám tu knížku ráda a přeju jí, aby si našla svoje místo i u čtenářů.

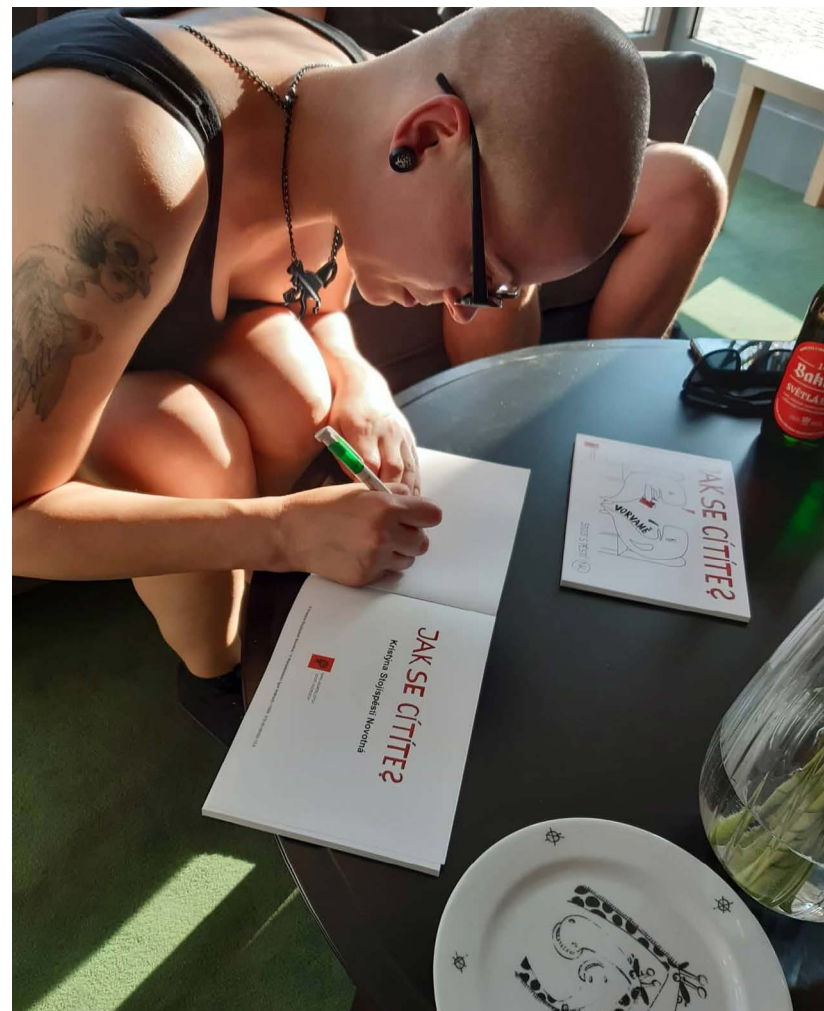
Ze života nakladatelství

Křest komiksové sbírky *Jak se cítíte?* od Kristýna Stojšpěší

Ve středu 15. 6. 2022 v kavárně Ta Kavárna Jedličkova ústavu.

Igor na křest dlouho nezapomene, protože se na místo dopravoval místní hromadnou dopravou s velkou taškou plnou knih. Na mapě si vybral nejkratší cestu netuše, že ho v parném letním dni čeká náročný výstup Podolských schodů.

Jménem Kristýny, která se ujala organizace křtu a i našeho nakladatelství, děkujeme za hojnou účast. Velice brzy jsme rozprodali celý náklad.

Křest sborníku 13 nejlepších povídek z naší soutěže *Ač, ta moje fobie/ Ač ta moje manie TA MĚ JEDNOU ZABIJE*

V minulém čísle Bodlin jste měli možnost přečíst si o naší literární soutěži, seznámit se s nejlepšími autory a přečíst si ukázky vítězných povídek. Sborník nakonec dostal jméno 13, což se vzhledem k tématu docela hodí.

Křest se konal 18. června v Praze, kdy opět padaly teplotní rekordy, takže dobré pivo přišlo vhod.

Netypickým aspektem křtu byla hojná účast malých dětí vítězných autorek.

Všem moc děkujeme za účast.

Setkání nakladatelství a přátel ve Valmezu 2022

Opět proběhlo naše každoroční setkání u pana nakladatele Igora ve Valmezu, aby byla dodržena tradice. Letos trochu dřív, a to už druhý víkend v červenci. Sešlo se nás tolik, že jsme se k Igorovi tak tak vešli. Nakladatelství se rozrostlo o nové členy a dorazilo i pár dalších spřízněných duší.

Kromě povídání o životě a seznamování se jsme stihli i procházku po pamětihodnostech Valmezu. Večer jsme si u ohníčku všichni rádi zazpívali. O kytaru se dělili nakladatel Igor, grafik Manfred a spisovatel Jindřich.

Všichni zúčastnění se skvěle bavili, jen jeden přišel o svůj deštník.

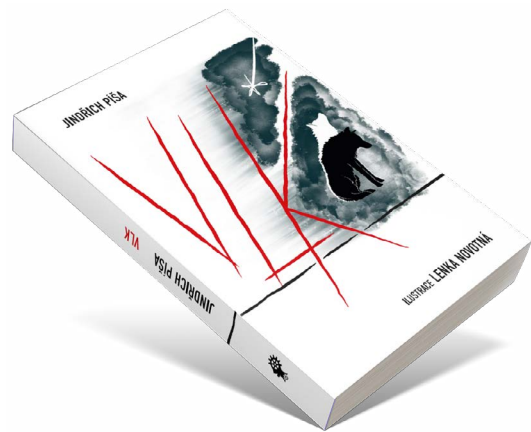

Jindřich Piša

SVĚTLUŠKA

lampy křičí své světlo do ulice
a Luna, podvodnice
se ráda chlubí cizím peřím

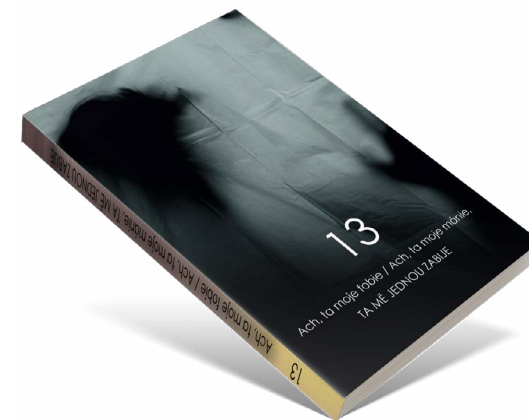
nad vínem litým do sklenice
zas do snu mizím
že miluje mne...
věřím...

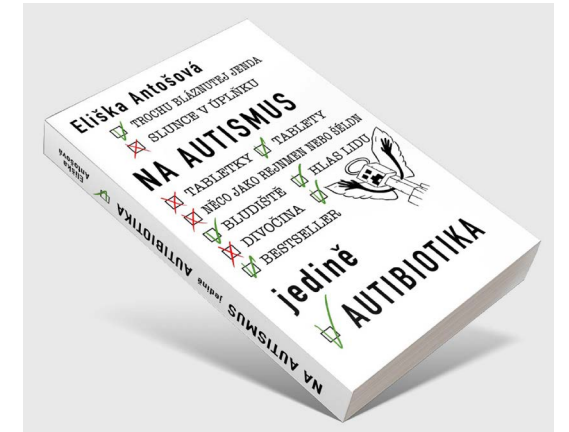
Jindřich Piša, Lenka Novotná
Vlk

Pavel Kmotrov
Zpráva o mé smrti

sborník
13 – Ach, ta moje fobie / Ach, ta moje mánie

Eliška Antošová
Na autismus jedine autibiotika

Na závěr všechny odkazy hezky na jednom místě.
Připomínky k Bodlinám můžete napsat [zde](#).

BODLINY

nepravidelně vycházející občasník
nakladatelství IGOR INDRUCH
1. ročník, číslo 4, prosinec 2022

šéfredaktorka: *Patricie Topinková*
pomocný redaktor: *Igor Indruch*
sazba: *Manfred Schieman*
korektury: *Olga Štajnrťová*

